

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาและประเมินคุณค่าทางการศึกษาของภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นที่มีต่อเด็กในระดับประถมศึกษา ตามความคิดเห็นของครู นักการศึกษา และผู้เชี่ยวชาญด้านการผลิตรายการวิทยุโทรทัศน์สำหรับเด็ก

ตัวอย่างประชากร

การเก็บข้อมูลจากตัวอย่างประชากร มี 2 ขั้นตอนคือ การเก็บข้อมูลในขั้นการหาข้อมูลพื้นฐาน ได้จากแบบสอบถามของเด็กที่กำลังเรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 3-6 ของโรงเรียนในสังกัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 202 ชุด ส่วนข้อมูลในขั้นการศึกษาวิจัยได้จากประชากร 3 กลุ่มคือ แบบสอบถามจากครูผู้สอนในโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 193 ชุด ข้อมูลจากแบบสอบถามของอาจารย์ที่สอนในภาควิชาหลักสูตรและการสอนของวิทยาลัยครูในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 53 ชุด และข้อมูลจากแบบสอบถามของผู้เชี่ยวชาญด้านการผลิตรายการวิทยุโทรทัศน์สำหรับเด็กจำนวน 5 ชุด รวมข้อมูลในขั้นการศึกษาวิจัยทั้งสิ้น 251 ชุด

ภาพยนตร์การ์ตูนที่นำมาศึกษา

ผู้วิจัยรวบรวมรายชื่อภาพยนตร์การ์ตูนที่นำมาศึกษาจากรายชื่อภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นในแบบสอบถามของตัวอย่างประชากรที่เป็นนักเรียน โดยคัดเลือกภาพยนตร์เรื่องที่เด็กร้อยละ 60 ขึ้นไป ลงความเห็นตรงกันว่าชอบ ได้ภาพยนตร์สำหรับนำมาศึกษา 8 เรื่อง เรียงตามลำดับคะแนนจากมากไปหาน้อยได้ดังนี้ 1. โดเรมอน 2. นินจาฮาโตริ 3. สึสึซ่าวน้อย กายสิทธิ์ 4. หมูน้อยแชนนิเบล 5. ลูแปง 6. มูเตคิง 7. ดร.ล่สัมป์ 8. เณรน้อย เจ้าปัญญา

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบสอบถามสำหรับตัวอย่างประชากรนักเรียน มีลักษณะเป็นแบบเลือกตอบ มี 2 ตอน คือตอนที่เป็นข้อมูลส่วนบุคคลและความคิดเห็นทั่วไปเกี่ยวกับการดูรายการโทรทัศน์ของเด็ก และตอนที่เป็นรายชื่อภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นสำหรับผู้ตอบแบบสอบถามเลือกรายชื่อภาพยนตร์เรื่องที่ชอบ

2. แบบสอบถามสำหรับครู นักการศึกษา และผู้เชี่ยวชาญ ฯ เป็นแบบสอบถามที่มีลักษณะเป็นแบบเลือกตอบ มี 2 ตอน คือตอนที่เป็นข้อมูลส่วนบุคคลกับความคิดเห็นเกี่ยวกับรายการภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่น และตอนที่เป็นข้อมูลเกี่ยวกับความคิดเห็นในเรื่องคุณค่าทางการศึกษาของภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นที่นำมาศึกษาทั้ง 8 เรื่อง

3. เทปโทรทัศน์ภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่น จำนวน 4 ม้วน

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามของนักเรียน ครู นักการศึกษาและผู้เชี่ยวชาญ ฯ ผู้วิจัยใช้วิธีคำนวณโดยการหาค่าร้อยละ

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามทั้ง 2 ประเภท ขอเสนอผลตามลำดับดังนี้

1) ข้อมูลจากแบบสอบถามของนักเรียน

ผู้ตอบแบบสอบถามทั้งสิ้น 202 คน เป็นนักเรียนชาย 102 คน คิดเป็นร้อยละ 50.50 นักเรียนหญิง 100 คน คิดเป็นร้อยละ 49.50 ในจำนวนนี้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3-4 จำนวน 105 คน คิดเป็นร้อยละ 51.98 และนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5-6 จำนวน 97 คน คิดเป็นร้อยละ 48.02

จากการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการดูรายการโทรทัศน์ของเด็กปรากฏผลดังนี้

สถานที่ที่เด็กดูโทรทัศน์เป็นประจำคือ ที่บ้าน (ร้อยละ 93.56) วิธีการเลือกชมรายการนั้น เด็กจะเลือกรายการโทรทัศน์เอง (ร้อยละ 89.11) ด้านความถี่ของการดูโทรทัศน์ เด็กส่วนใหญ่ (ร้อยละ 55.45) ดูทุกวัน ช่วงเวลาที่เด็กดูโทรทัศน์มากที่สุดคือเมื่อกลับจาก

โรงเรียน (ร้อยละ 61.88) สาเหตุที่ชอบดูรายการภาพยนตร์การ์ตูนเพราะสนุก (ร้อยละ 72.28) สถานีโทรทัศน์ที่เด็กดูรายการการ์ตูนมากที่สุดคือ สถานีโทรทัศน์ช่อง 9 อ.ส.ม.ท. (ร้อยละ 42.57) ความเข้าใจในขณะดูรายการภาพยนตร์การ์ตูนนั้น เด็กส่วนใหญ่ (ร้อยละ 62.87) เข้าใจบางตอน เกี่ยวกับประโยชน์ทั่ว ๆ ไปของภาพยนตร์การ์ตูนเด็ก (ร้อยละ 84.16) คิดว่าการการ์ตูนมีประโยชน์ สำหรับประโยชน์ที่เด็กได้รับจากภาพยนตร์การ์ตูนคือความสนุกสนานเพลิดเพลิน (ร้อยละ 58.42) ภาพยนตร์การ์ตูนที่เด็กชอบดูคือ ภาพยนตร์การ์ตูนที่มีเนื้อหาในแนวอภินิหารและมีของวิเศษ (ร้อยละ 51.98) แนวตลก (ร้อยละ 43.07) และแนวการต่อสู้ระหว่างฝ่ายธรรมะกับฝ่ายอธรรม (ร้อยละ 41.09) หลังจากดูภาพยนตร์การ์ตูนเด็กส่วนใหญ่ (ร้อยละ 56.44) ตอบว่าเคยเลียนแบบตัวละครในภาพยนตร์การ์ตูน เรื่องที่ตนชอบในด้านความสัมพันธ์ระหว่างการเรียนรู้กับการดูโทรทัศน์ เด็กจะทำการบ้านเมื่อกลับจากโรงเรียน (ร้อยละ 66.34) ซึ่งเป็นเวลาเดียวกับที่เด็กดูรายการโทรทัศน์ สำหรับประโยชน์ของรายการภาพยนตร์การ์ตูนต่อการเรียน เด็กส่วนใหญ่ (ร้อยละ 78.71) เห็นว่า ภาพยนตร์การ์ตูนให้ประโยชน์ต่อการเรียนเล็กน้อย

ในส่วนท้ายของแบบสอบถามของนักเรียน เป็นรายชื่อภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นที่เด็กชอบ ผลปรากฏว่า ภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นเรื่องที่ได้กร้อยละ 60 ขึ้นไป ลงความเห็นตรงกันว่าชอบ มีทั้งสิ้น 8 เรื่อง เรียงตามลำดับคะแนนจากมากไปหาน้อยได้ดังนี้ 1. โดเรมอน 2. นินจาฮาโตริ 3. สีสี่สาวน้อยกายสิทธิ์ 4. หนูน้อยแชนนิเบล 5. ลูแปง 6. ดร.สแลมป์ 7. มูเตคิง 8. เฌรน้อยเจ้าปัญญา

2) ข้อมูลจากแบบสอบถามของครู นักการศึกษา และผู้เชี่ยวชาญด้านการผลิตรายการวิทยุโทรทัศน์

สำหรับเด็ก

2.1 ครู จำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม 193 คน เป็นชาย 42 คน คิดเป็นร้อยละ 21.76 หญิง 151 คน คิดเป็นร้อยละ 78.24 ประชากรส่วนใหญ่มีอายุ 30-39 ปี คิดเป็นร้อยละ 55.44 มีสถานภาพสมรสและมีบุตรแล้ว ร้อยละ 62.69 ประสบการณ์ในการทำงาน 6-10 ปี คิดเป็นร้อยละ 47.67 และ 11 ปี ขึ้นไปร้อยละ 43.0

2.2 นักการศึกษา จำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม 53 คน เป็นชาย 8 คน คิดเป็นร้อยละ 15.09 หญิง 45 คน คิดเป็นร้อยละ 84.91 ประชากรส่วนใหญ่มีอายุ 30-39 ปี คิดเป็นร้อยละ 45.28 มีสถานภาพสมรสและมีบุตรแล้ว ร้อยละ 62.06 ประสบการณ์ในการทำงาน 6-10 ปี คิดเป็น

ร้อยละ 45.28

2.3 ผู้เชี่ยวชาญ ๓ จำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม 5 คน เป็นหญิงทั้ง 5 คน โสด 2 คน และสมรสแล้ว 3 คน ประสบการณ์ในการทำงาน 6-10 ปี 3 คน , 11 ปีขึ้นไป 1 คน และ 1-5 ปี 1 คน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความคิดเห็นในด้านต่าง ๆ ของประชากรทั้ง 3 กลุ่ม ปรากฏผลดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลในด้านความคิดเห็นทั่วไปเกี่ยวกับรายการภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่น

ครู

ครู มีความเห็นว่า ในปัจจุบันรายการโทรทัศน์ที่ช่วยเสริมสร้างพัฒนาการในด้านต่าง ๆ ให้เด็กมีไม่เพียงพอ (ร้อยละ 72.54) เด็กควรเลือกชมรายการโทรทัศน์ตามคำแนะนำของผู้ใหญ่ (ร้อยละ 71.50) ในวันหยุดเสาร์-อาทิตย์ ช่วงเวลาที่เหมาะสมกับการชมรายการโทรทัศน์ของเด็กมากที่สุดคือ ภาคเช้า (ร้อยละ 65.80) ในด้านปริมาณของรายการภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นปัจจุบันมีมากเกินไป (ร้อยละ 74.09) ครู (ร้อยละ 94.82) เห็นว่า ภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นมีอิทธิพลต่อเด็ก อิทธิพลที่เด็กได้รับ เป็นอิทธิพลในด้านการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและลักษณะนิสัย (ร้อยละ 68.39) เนื้อหาหรือแนวคิดของภาพยนตร์การ์ตูนครู (ร้อยละ 90.16) เห็นว่าส่วนใหญ่ก่อให้เกิดผลกระทบที่ไม่ดีต่อเด็ก ผลกระทบดังกล่าวนี้ ได้แก่ เด็กเสียเวลากับการชมภาพยนตร์มากเกินไป (ร้อยละ 45.07) และเด็กเกิดมีค่านิยมที่ไม่ถูกต้อง (ร้อยละ 35.23) ^{เพราะ} สิ่งที่ภาพยนตร์การ์ตูนให้กับเด็กมากที่สุดคือ สาระด้านความบันเทิง (ร้อยละ 63.73) เพราะเนื้อหาของภาพยนตร์ส่วนใหญ่จะเป็นไปในแนวตื่นเต้น อภินิหาร (ร้อยละ 58.03) ซึ่งความจริงแล้วครู (ร้อยละ 66.32) คิดว่า ภาพยนตร์การ์ตูนควรให้สาระในด้านศีลธรรมหรือข้อคิดเห็นต่าง ๆ ในทางสร้างสรรค์ การที่เด็กไทยมีพฤติกรรมเลียนแบบตัวละครในภาพยนตร์การ์ตูนนั้น ครู (ร้อยละ 56.48) เห็นว่าทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องกับเด็กควรร่วมกันแก้ไขเพื่อไม่ให้เด็กปฏิบัติต่อไป ในกรณีที่เด็กที่อยู่ในความดูแลของรายการภาพยนตร์การ์ตูนมาก และมีพฤติกรรมเลียนแบบตัวละครในภาพยนตร์อยู่เสมอ ครู (ร้อยละ 89.12) เห็นว่าผู้ปกครองของเด็กควรชี้แจงให้เด็กเห็นคุณและโทษของการปฏิบัติเช่นนั้น ในด้านการจัดรายการภาพยนตร์การ์ตูนของทุกสถานี ครู (ร้อยละ 98.45) เห็นว่าควรมีการปรับปรุง โดย

ปรับปรุงในด้านการเลือกสรรเนื้อหาของภาพยนตร์ก่อนนำมาออกอากาศ (ร้อยละ 84.97) สำหรับความเห็นในฐานะที่เป็นครู (ร้อยละ 56.99) เห็นว่า ควรเปลี่ยนค่านิยมของเด็กให้หันกลับมาชมรายการที่มีประโยชน์แบบอื่น และครู (ร้อยละ 48.19) เห็นว่า ภาพยนตร์การ์ตูนบางเรื่องให้ความรู้พื้นฐานทางการศึกษาแก่เด็ก เมื่อถามถึงความเห็นในฐานะเป็นผู้ผลิตรายการโทรทัศน์ ครู (ร้อยละ 43.00) เห็นว่า การ์ตูนหลายเรื่องมีเนื้อหาที่ประกอบด้วยคุณค่าและครู (ร้อยละ 75.13) เห็นว่า ควรมีการเพิ่มรายการที่ดีสำหรับเด็กแบบอื่นเพื่อเบี่ยงเบนความสนใจของเด็กออกจากรายการภาพยนตร์การ์ตูน

นักการศึกษา

นักศึกษามีความเห็นว่ายรายการโทรทัศน์ที่ช่วยเสริมสร้างพัฒนาการในด้านต่าง ๆ ให้กับเด็กในปัจจุบันมีไม่เพียงพอ (ร้อยละ 64.15) เด็กควรเลือกชมรายการโทรทัศน์ตามที่ผู้ใหญ่แนะนำ (ร้อยละ 73.58) ในวันหยุดเสาร์-อาทิตย์ ช่วงเวลาที่เหมาะสมกับการชมรายการโทรทัศน์ของเด็กมากที่สุดคือช่วงเช้า (ร้อยละ 66.04) ในปัจจุบันปริมาณของรายการภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นในรอบสัปดาห์มีมากเกินไป (ร้อยละ 67.92) นอกจากนี้ นักการศึกษา (ร้อยละ 96.23) เห็นว่า ภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นมีอิทธิพลต่อเด็ก อิทธิพลดังกล่าวนี้คือการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและลักษณะนิสัยของเด็ก (ร้อยละ 66.04) สำหรับเนื้อหาของภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นนั้น นักการศึกษา (ร้อยละ 90.57) เห็นว่า มีส่วนส่งผลกระทบต่อเด็ก ผลกระทบดังกล่าวได้แก่การทำให้เด็กเสียเวลากับการชมภาพยนตร์มากเกินไป (ร้อยละ 56.60) และเด็กเกิดมีค่านิยมที่ไม่ถูกต้อง (ร้อยละ 35.84) เนื้อหาลำระที่ภาพยนตร์การ์ตูนให้กับเด็กได้แก่สาระด้านความบันเทิง (ร้อยละ 71.70) เพราะส่วนใหญ่เนื้อหาของภาพยนตร์การ์ตูนจะเป็นไปในแนวตื่นเต้น อภินิหาร (ร้อยละ 60.38) นอกจากนี้ นักการศึกษา (ร้อยละ 73.58) เห็นว่า ภาพยนตร์การ์ตูนที่ฉายสำหรับเด็กควรมีเนื้อหาที่สอดแทรกด้วยศีลธรรมหรือข้อคิดเห็นในทางสร้างสรรค์แก่ผู้ชม ส่วนการที่เด็กไทยบางคนมีพฤติกรรมเลียนแบบตัวละครในภาพยนตร์การ์ตูนนั้น นักการศึกษา (ร้อยละ 50.94) เห็นว่า ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องกับเด็กควรร่วมกันแก้ไขเพื่อไม่ให้เด็กปฏิบัติต่อไป ในกรณีที่เด็กที่อยู่ในความดูแลชอบดูรายการภาพยนตร์การ์ตูนมากและมีพฤติกรรมเลียนแบบตัวละครในภาพยนตร์ นักการศึกษา (ร้อยละ 88.68) เห็นว่า ผู้ปกครองควรชี้แจงให้เด็กเห็นคุณและโทษของการปฏิบัติเช่นนั้น ในด้านการจัดรายการภาพยนตร์การ์ตูนของทุกสถานี นักการศึกษา (ร้อยละ 96.25) เห็นว่า ควรมีการปรับปรุงในเรื่องการเลือกสรร

เนื้อหาให้เหมาะสมกับการรับรู้ของเด็กไทย (ร้อยละ 84.91) สำหรับความเห็นในฐานะเป็นผู้เกี่ยวข้องกับการศึกษา นักการศึกษา (ร้อยละ 58.49) เห็นว่าภาพยนตร์การ์ตูนบางเรื่องให้ความรู้พื้นฐานทางการศึกษาแก่เด็ก และ (ร้อยละ 41.51) เห็นว่าควรเปลี่ยนค่านิยมของเด็กให้หันกลับมาชมรายการที่มีประโยชน์แบบอื่น สำหรับความเห็นในฐานะผู้ผลิตรายการโทรทัศน์ นักการศึกษา (ร้อยละ 75.47) เห็นว่าควรเพิ่มรายการที่ดีสำหรับเด็กแบบอื่น เพื่อเบี่ยงเบนความสนใจของเด็กออกจากรายการภาพยนตร์การ์ตูน

ผู้เชี่ยวชาญด้านการผลิตรายการวิทยุโทรทัศน์สำหรับเด็ก

ผู้เชี่ยวชาญ ๓ มีความเห็นว่ารายการโทรทัศน์ที่ช่วยเสริมสร้างพัฒนาการในด้านต่าง ๆ ให้กับเด็กมีไม่เพียงพอ (4 ท่าน) เด็กควรเลือกชมรายการโทรทัศน์เองบ้าง และเลือกตามผู้ใหญ่แนะนำบ้าง (3 ท่าน) ในวันหยุดเสาร์-อาทิตย์ ย่างเวลาที่เหมาะกับการชมรายการโทรทัศน์ของเด็กมากที่สุดคือช่วงเช้า (4 ท่าน) ในปัจจุบันรายการของภาพยนตร์การ์ตูนมีมากเกินไป (5 ท่าน) เกี่ยวกับอิทธิพลของภาพยนตร์การ์ตูน ผู้เชี่ยวชาญ ๓ (5 ท่าน) เห็นว่าการ์ตูนมีอิทธิพลต่อเด็ก อิทธิพลดังกล่าวนี้ได้แก่ลักษณะนิสัยหรือการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม (2 ท่าน) และอิทธิพลในด้านค่านิยมและความเชื่อ (2 ท่าน) ในด้านเนื้อหาหรือแนวคิดของภาพยนตร์การ์ตูน ผู้เชี่ยวชาญ ๓ (4 ท่าน) เห็นว่าก่อให้เกิดผลกระทบที่ไม่ดีต่อเด็กได้ ผลกระทบดังกล่าวได้แก่การทำให้เด็กเสียเวลากับการชมภาพยนตร์มากเกินไป (3 ท่าน) และทำให้เด็กมีค่านิยมที่ไม่ถูกต้อง (3 ท่าน) เท่าที่เป็นอยู่ขณะนี้ ผู้เชี่ยวชาญ ๓ (4 ท่าน) เห็นว่า ภาพยนตร์การ์ตูนให้สาระเฉพาะในด้านความบันเทิงเท่านั้น เพราะเนื้อหาของภาพยนตร์การ์ตูนส่วนใหญ่ ผู้เชี่ยวชาญ ๓ (4 ท่าน) เห็นว่าเป็นไปในแนวตลกตม อภินิหาร ผู้เชี่ยวชาญ ๓ (3 ท่าน) เห็นว่าภาพยนตร์การ์ตูนสำหรับเด็กควรมีเนื้อหาที่สอดแทรกด้วยศีลธรรมหรือข้อคิดเห็นต่าง ๆ ในทางสร้างสรรค์ และผู้เชี่ยวชาญ ๓ (2 ท่าน) เห็นว่าควรมีสาระด้านความบันเทิง ในกรณีที่เด็กไทยบางคนมีพฤติกรรมเลียนแบบตัวละครในภาพยนตร์การ์ตูน ผู้เชี่ยวชาญ ๓ (2 ท่าน) เห็นว่าทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องกับเด็กควรร่วมมือกันแก้ไข เพื่อไม่ให้เด็กปฏิบัติต่อไป และผู้เชี่ยวชาญ ๓ (2 ท่าน) เห็นว่าผู้ผลิตรายการภาพยนตร์ควรเลือกสรรภาพยนตร์การ์ตูนให้เหมาะสมกับการรับรู้ของเด็กไทยมากขึ้น สำหรับผู้ประกอบการที่มีเด็กที่อยู่ในความดูแลมีพฤติกรรมเลียนแบบตัวละคร ผู้เชี่ยวชาญ ๓ (5 ท่าน) เห็นว่าผู้ประกอบการควรชี้แจงให้เด็กเห็นคุณและโทษของการปฏิบัติเช่นนั้น ในด้านการจัดรายการภาพยนตร์การ์ตูนของทุกสถานี ผู้เชี่ยวชาญ ๓ (5 ท่าน) เห็นว่าควรมีการปรับปรุง โดยปรับปรุงในด้านการพากย์และการให้เสียง

ประกอบ (4 ท่าน) สำหรับความเห็นในฐานะเป็นผู้ที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา ผู้เชี่ยวชาญ ๓ (3 ท่าน) เห็นว่ารายการภาพยนตร์การ์ตูนทำให้เด็กเสียการเรียน และอีก 3 ท่าน เห็นว่า ควรเปลี่ยนค่านิยมของเด็กให้หันกลับมาชมรายการที่มีประโยชน์แบบอื่น สำหรับความเห็นในฐานะ ผู้ผลิตรายการ ผู้เชี่ยวชาญ (2 ท่าน) เห็นว่าการ์ตูนหลายเรื่องมีเนื้อหาที่ประกอบด้วยคุณค่า ส่วนอีก 2 ท่าน เห็นว่าควรเพิ่มรายการที่ดีสำหรับเด็กแบบอื่น เพื่อเบี่ยงเบนความสนใจของเด็ก ออกจากรายการภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่น

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับคุณค่าทางการศึกษาของภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่น

การประเมินคุณค่าทางการศึกษาของภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นตามความคิดเห็นของ ครู นักการศึกษา และผู้เชี่ยวชาญด้านการผลิตรายการวิทยุโทรทัศน์สำหรับเด็ก ปรากฏผลดังต่อไปนี้

ครู

ครูมีความเห็นว่า ภาพยนตร์เรื่องเงรน้อยเจ้าปัญญา[✓]มีคุณค่าในองค์ประกอบ ทุกด้านอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง เมื่อสรุปรวมคุณค่าในองค์ประกอบทุกด้านแล้ว ภาพยนตร์เรื่องนี้มีคุณค่าทางการศึกษา ร้อยละ 47.84 แสดงว่าตามความคิดเห็นของครู ภาพยนตร์เรื่องเงรน้อยเจ้าปัญญา ให้คุณค่าทางการศึกษาแก่เด็กปานกลาง

✓ ภาพยนตร์เรื่องโตเรมอน มีคุณค่าในองค์ประกอบด้านภาพอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง ส่วนคุณค่าในองค์ประกอบด้านอื่นอยู่ในเกณฑ์น้อย เมื่อสรุปรวมคุณค่าในองค์ประกอบทุกด้านแล้ว ภาพยนตร์เรื่องนี้มีคุณค่าทางการศึกษา ร้อยละ 34.94 แสดงว่าตามความคิดเห็นของครู ภาพยนตร์เรื่องโตเรมอนให้คุณค่าทางการศึกษาแก่เด็กน้อย

ภาพยนตร์เรื่องสี่สีล้วนน้อยกายสิทธิ์ และหนูน้อยแขนนิเบล มีคุณค่าในองค์ประกอบทุกด้านอยู่ในเกณฑ์น้อย เมื่อสรุปรวมคุณค่าในองค์ประกอบทุกด้านแล้ว ภาพยนตร์ 2 เรื่องนี้มีคุณค่าทางการศึกษา ร้อยละ 29.67 และร้อยละ 26.56 ตามลำดับ แสดงว่าตามความคิดเห็นของครู ภาพยนตร์เรื่องสี่สีล้วนน้อยกายสิทธิ์ และภาพยนตร์เรื่องหนูน้อยแขนนิเบล ให้คุณค่าทางการศึกษาแก่เด็กน้อย

ภาพยนตร์เรื่องนินาจาฮาโตริ มีคุณค่าในองค์ประกอบด้านแนวคิดของเรื่อง และด้านฉากและบรรยากาศ อยู่ในเกณฑ์น้อยมาก ส่วนคุณค่าในองค์ประกอบด้านอื่นอยู่ในเกณฑ์น้อย

เมื่อสรุปรวมคุณค่าในองค์ประกอบทุกด้านแล้ว ภาพยนตร์เรื่องนี้มีคุณค่าทางการศึกษาร้อยละ 22.05 แสดงว่า ตามความคิดเห็นของครู ภาพยนตร์เรื่องมินิजाฮาโตริให้คุณค่าทางการศึกษาแก่เด็กน้อย

⊙ ภาพยนตร์เรื่อง ดร. ลสัมป์ มีคุณค่าในองค์ประกอบด้านภาพ และด้านภาษา อยู่ในเกณฑ์น้อย ส่วนคุณค่าในองค์ประกอบด้านอื่นอยู่ในเกณฑ์น้อยมาก เมื่อสรุปรวมคุณค่าในองค์ประกอบทุกด้านแล้ว ภาพยนตร์เรื่องนี้มีคุณค่าทางการศึกษาร้อยละ 17.66 แสดงว่าตามความคิดเห็นของครู ภาพยนตร์เรื่อง ดร. ลสัมป์ให้คุณค่าทางการศึกษาแก่เด็กน้อยมาก และไม่สมควรจัดเป็นภาพยนตร์สำหรับเด็กต่อไป

ภาพยนตร์เรื่องมูเตคิง มีคุณค่าในองค์ประกอบด้านโครงเรื่องและเนื้อเรื่อง และด้านภาษาอยู่ในเกณฑ์น้อย ส่วนคุณค่าในองค์ประกอบด้านอื่นอยู่ในเกณฑ์น้อยมาก เมื่อสรุปรวมคุณค่าในองค์ประกอบทุกด้านแล้ว ภาพยนตร์เรื่องนี้มีคุณค่าทางการศึกษาร้อยละ 18.67 แสดงว่าตามความคิดเห็นของครู ภาพยนตร์เรื่องมูเตคิงให้คุณค่าทางการศึกษาแก่เด็กน้อยมาก และไม่สมควรจัดเป็นภาพยนตร์สำหรับเด็กต่อไป

ภาพยนตร์เรื่องจูแปง มีคุณค่าในองค์ประกอบด้านภาพ และด้านภาษา อยู่ในเกณฑ์น้อย ส่วนคุณค่าในองค์ประกอบด้านอื่น อยู่ในเกณฑ์น้อยมาก เมื่อสรุปรวมคุณค่าในองค์ประกอบทุกด้านแล้ว ภาพยนตร์เรื่องนี้มีคุณค่าทางการศึกษาร้อยละ 14.86 แสดงว่าตามความคิดเห็นของครู ภาพยนตร์เรื่องจูแปงให้คุณค่าทางการศึกษาแก่เด็กน้อยมาก และไม่สมควรจัดเป็นภาพยนตร์สำหรับเด็กต่อไป

นักการศึกษา

นักการศึกษามีความเห็นว่ ภาพยนตร์เรื่อง เณรน้อย เจ้าบุญญา มีคุณค่าในองค์ประกอบด้านแนวคิดของเรื่องอยู่ในเกณฑ์ดี ส่วนคุณค่าในองค์ประกอบด้านอื่นอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง เมื่อสรุปรวมคุณค่าในองค์ประกอบทุกด้านแล้ว ภาพยนตร์เรื่องนี้มีคุณค่าทางการศึกษาร้อยละ 52.99 แสดงว่า ตามความคิดเห็นของนักการศึกษา ภาพยนตร์เรื่อง เณรน้อย เจ้าบุญญาให้คุณค่าทางการศึกษาแก่เด็กปานกลาง

ภาพยนตร์เรื่องโตเรมอนมีคุณค่าในองค์ประกอบด้านโครงเรื่องและเนื้อเรื่อง และด้านภาพอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง ส่วนคุณค่าในองค์ประกอบด้านอื่นอยู่ในเกณฑ์น้อย เมื่อสรุปรวมคุณค่า

ในองค์ประกอบทุกด้านแล้ว ภาพยนตร์เรื่องนี้มีคุณค่าทางการศึกษาร้อยละ 36.46 แสดงว่าตามความคิดเห็นของนักการศึกษา ภาพยนตร์เรื่องโตเรมอนให้คุณค่าทางการศึกษาแก่เด็กน้อย

ภาพยนตร์เรื่องหนูน้อยแชนนิเบล มีคุณค่าในองค์ประกอบด้านโครงเรื่องและเนื้อเรื่องอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง ส่วนคุณค่าในองค์ประกอบด้านอื่นอยู่ในเกณฑ์น้อย เมื่อสรุปรวมคุณค่าในองค์ประกอบทุกด้านแล้ว ภาพยนตร์เรื่องนี้มีคุณค่าทางการศึกษาร้อยละ 26.73 แสดงว่าตามความคิดเห็นของนักการศึกษา ภาพยนตร์เรื่องหนูน้อยแชนนิเบลให้คุณค่าทางการศึกษาแก่เด็กน้อย

ภาพยนตร์เรื่องสี่สีล้วนน้อยกายสิทธิ์ มีคุณค่าในองค์ประกอบทุกด้านอยู่ในเกณฑ์น้อย เมื่อสรุปรวมคุณค่าในองค์ประกอบทุกด้าน ภาพยนตร์เรื่องนี้มีคุณค่าทางการศึกษาร้อยละ 28.36 แสดงว่านักการศึกษาเห็นว่า ภาพยนตร์เรื่องสี่สีล้วนน้อยกายสิทธิ์ให้คุณค่าทางการศึกษาแก่เด็กน้อย

ภาพยนตร์เรื่องนิจจาฮาโตริ มีคุณค่าในองค์ประกอบด้านแนวคิดของเรื่องอยู่ในเกณฑ์น้อยมาก ส่วนคุณค่าในองค์ประกอบด้านอื่นอยู่ในเกณฑ์น้อย เมื่อสรุปรวมคุณค่าในองค์ประกอบทุกด้านแล้ว ภาพยนตร์เรื่องนี้มีคุณค่าทางการศึกษาร้อยละ 24.37 แสดงว่าตามความคิดเห็นของนักการศึกษา ภาพยนตร์เรื่องนิจจาฮาโตริให้คุณค่าทางการศึกษาแก่เด็กน้อย

ภาพยนตร์เรื่อง ดร. ลัลัมป์ มีคุณค่าในองค์ประกอบด้านโครงเรื่องและเนื้อเรื่องด้านภาพ และด้านภาษา อยู่ในเกณฑ์น้อย ส่วนคุณค่าในองค์ประกอบด้านอื่นอยู่ในเกณฑ์น้อยมาก เมื่อสรุปรวมคุณค่าในองค์ประกอบทุกด้าน ภาพยนตร์เรื่องนี้มีคุณค่าทางการศึกษาร้อยละ 19.41 แสดงว่าตามความคิดเห็นของนักการศึกษา ภาพยนตร์เรื่อง ดร. ลัลัมป์ ให้คุณค่าทางการศึกษาแก่เด็กน้อยมาก และไม่ควรถูกจัดเป็นภาพยนตร์สำหรับเด็กต่อไป

ภาพยนตร์เรื่อง มูเตคิง และลูแปง มีคุณค่าในองค์ประกอบทุกด้านอยู่ในเกณฑ์น้อยมาก นอกจากคุณค่าในองค์ประกอบด้านภาพ ของภาพยนตร์เรื่องมูเตคิง อยู่ในเกณฑ์น้อย เมื่อสรุปรวมคุณค่าในองค์ประกอบทุกด้าน ภาพยนตร์เรื่องมูเตคิงและลูแปง มีคุณค่าทางการศึกษาร้อยละ 16.43 และร้อยละ 12.16 แสดงว่าตามความคิดเห็นของนักการศึกษา ภาพยนตร์เรื่องมูเตคิง และลูแปง ให้คุณค่าทางการศึกษาแก่เด็กน้อยมากและไม่สมควรจัดเป็นภาพยนตร์สำหรับเด็กต่อไป

ผู้เชี่ยวชาญด้านการผลิตรายการวิทยุโทรทัศน์สำหรับเด็ก

ผู้เชี่ยวชาญ ฯ เห็นว่าภาพยนตร์เรื่อง เณรน้อยเจ้าปัญญา มีคุณค่าในองค์ประกอบด้านภาพ และภาษา อยู่ในเกณฑ์ดีมาก ส่วนคุณค่าในองค์ประกอบด้านอื่นอยู่ในเกณฑ์ดี เมื่อสรุปรวมคุณค่าในองค์ประกอบทุกด้านแล้ว ภาพยนตร์เรื่องนี้มีคุณค่าทางการศึกษาร้อยละ 80.38 แสดงว่าตามความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ ภาพยนตร์เรื่อง เณรน้อยเจ้าปัญญา ให้คุณค่าทางการศึกษาแก่เด็กดีมาก

ภาพยนตร์เรื่อง นิณลาฮาโตริ มีคุณค่าในองค์ประกอบด้านโครงเรื่องและเนื้อเรื่อง ด้านภาพและด้านภาษาอยู่ในเกณฑ์ดี ส่วนคุณค่าในองค์ประกอบด้านอื่นอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง เมื่อสรุปรวมคุณค่าในองค์ประกอบทุกด้าน ภาพยนตร์เรื่องนี้มีคุณค่าทางการศึกษาร้อยละ 59.23 แสดงว่า ตามความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ ภาพยนตร์เรื่อง นิณลาฮาโตริ ให้คุณค่าทางการศึกษาแก่เด็กปานกลาง

ภาพยนตร์เรื่อง โตเรมอน มีคุณค่าในองค์ประกอบด้านโครงเรื่องและเนื้อเรื่อง และด้านภาพอยู่ใน เกณฑ์ดี ส่วนคุณค่าในองค์ประกอบด้านอื่นอยู่ใน เกณฑ์ปานกลาง เมื่อสรุปรวมคุณค่าในองค์ประกอบทุกด้าน ภาพยนตร์เรื่องนี้มีคุณค่าทางการศึกษาร้อยละ 57.31 แสดงว่าตามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ ฯ ภาพยนตร์เรื่อง โตเรมอนให้คุณค่าทางการศึกษาแก่เด็กปานกลาง

ภาพยนตร์เรื่อง หนูน้อยแสนนิเบลมีคุณค่าในองค์ประกอบด้านแนวคิดและด้านโครงเรื่องและเนื้อเรื่อง อยู่ในเกณฑ์น้อย ส่วนด้านอื่นอยู่ใน เกณฑ์ปานกลาง เมื่อสรุปรวมคุณค่าในองค์ประกอบทุกด้าน ภาพยนตร์เรื่องนี้มีคุณค่าทางการศึกษาร้อยละ 41.92 แสดงว่าตามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ ฯ ภาพยนตร์เรื่อง หนูน้อยแสนนิเบลให้คุณค่าทางการศึกษาแก่เด็กปานกลาง

ภาพยนตร์เรื่อง ลีลีลำน้อยกายสิทธิ์ มีคุณค่าในองค์ประกอบด้านภาพอยู่ใน เกณฑ์ปานกลาง ด้านแนวคิดของเรื่องอยู่ใน เกณฑ์น้อยมาก ส่วนด้านอื่นอยู่ใน เกณฑ์น้อย เมื่อสรุปรวมคุณค่าในองค์ประกอบทุกด้าน ภาพยนตร์เรื่องนี้มีคุณค่าทางการศึกษาร้อยละ 22.31 แสดงว่าตามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ ฯ ภาพยนตร์เรื่อง ลีลีลำน้อยกายสิทธิ์ ให้คุณค่าทางการศึกษาแก่เด็กน้อย

ภาพยนตร์เรื่อง มูเตดิง มีคุณค่าในองค์ประกอบด้านโครงเรื่องและเนื้อเรื่อง ด้านภาพและด้านภาษา อยู่ในเกณฑ์น้อย ส่วนองค์ประกอบด้านอื่นอยู่ใน เกณฑ์น้อยมาก เมื่อสรุปรวม

คุณค่าในองค์ประกอบทุกด้าน ภาพยนตร์เรื่องนี้มีคุณค่าทางการศึกษาร้อยละ 18.46 แสดงว่าตามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ ๓ ภาพยนตร์เรื่อง ดร.สสัมป์ ให้คุณค่าทางการศึกษาแก่เด็กน้อยมาก และไม่สมควรจัดเป็นภาพยนตร์สำหรับเด็กต่อไป

ภาพยนตร์เรื่องลูแปง มีคุณค่าในองค์ประกอบด้านภาพและภาษาอยู่ในเกณฑ์น้อย ส่วนด้านอื่นอยู่ในเกณฑ์น้อยมาก เมื่อสรุปรวมคุณค่าตลอดทั้งเรื่อง ภาพยนตร์เรื่องนี้มีคุณค่าทางการศึกษาร้อยละ 14.62 แสดงว่า ตามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ ๓ ภาพยนตร์เรื่องลูแปง ให้คุณค่าทางการศึกษาแก่เด็กน้อยมาก และไม่สมควรจัดเป็นภาพยนตร์สำหรับเด็กต่อไป

สรุปความเห็นของครู นักการศึกษา และผู้เชี่ยวชาญ ๓ เกี่ยวกับภาพยนตร์การ์ตูนทั้ง

8 เรื่อง

คุณค่าทางการศึกษาของภาพยนตร์การ์ตูนทั้ง 8 เรื่อง ตามความคิดเห็นของประชากรทั้ง 3 กลุ่ม ปรากฏว่า ครู, นักการศึกษา และผู้เชี่ยวชาญมีความเห็นตรงกันว่า ภาพยนตร์เรื่อง เณรน้อยเจ้าปัญญา มีคุณค่าในองค์ประกอบเกือบทุกด้านสูงที่สุด ส่วนภาพยนตร์เรื่องลูแปง มีคุณค่าในองค์ประกอบเกือบทุกด้านน้อยที่สุด และเมื่อจัดลำดับคุณค่าของภาพยนตร์ทุกเรื่อง จากมากไปหาน้อย ประชากรทั้ง 3 กลุ่มมีความเห็นตรงกันว่า ภาพยนตร์ 5 เรื่อง แรกได้แก่ เณรน้อยเจ้าปัญญา โดเรมอน สีสี่สาวน้อยกายสิทธิ์ หนูน้อยแชนนิเบล และนิจา-ฮาโตริ ส่วนภาพยนตร์ 3 เรื่องสุดท้ายได้แก่ มูเตดิง ดร.สสัมป์ และลูแปง

ตอนที่ 3 ข้อคิดเห็นเพิ่มเติมจากครู นักการศึกษา และผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับรายการภาพยนตร์การ์ตูนทั้ง 3 เรื่อง

ข้อคิดเห็นของตัวอย่างประชากรที่มากที่สุดได้แก่ ข้อเสนอแนะให้มีการปรับปรุงในด้านการ์ตูนเลือกสรร เนื้อหาของภาพยนตร์การ์ตูนที่จะนำมาออกอากาศ โดยยึดหลักการพิจารณาในด้านเนื้อหาสาระ เพราะปัจจุบันมีภาพยนตร์การ์ตูนหลายเรื่องมีเนื้อหาสาระไม่เป็นประโยชน์ต่อเด็ก โดยเฉพาะเรื่อง ดร.สสัมป์ และลูแปง เรื่อง ดร.สสัมป์นั้น เนื้อหาส่วนใหญ่เป็นไปในแนวเพื่อค้นหาไกลความเป็นจริง เรื่องไม่มีจุดมุ่งหมายที่แน่นอน ส่วนลูแปงพฤติกรรมของตัวเอกเป็นตัวอย่างที่ไม่ดีต่อเด็ก ภาพยนตร์การ์ตูนควรมีเนื้อหาเป็นไปในแนวสร้างสรรค์สังคม ให้ข้อคิด และเป็นตัวอย่างที่ดีของเด็ก เช่นเรื่อง เณรน้อยเจ้าปัญญา สีสี่สาวน้อยกายสิทธิ์ และหนูน้อยแชนนิเบล ในด้านการ์ตูนควรระวังในเรื่องการใช้ภาษา ไม่ควรนำบทพากย์ที่

เกี่ยวกับเรื่องราวที่ตนเองรู้สึกมาเล่น เพราะผู้ชมการ์ตูนส่วนใหญ่ยังอยู่ในวัยเด็กไม่เหมาะที่จะรับรู้ในเรื่องเหล่านี้ เกี่ยวกับช่วงเวลาในการออกอากาศเฉพาะในวันเสาร์-อาทิตย์ หรือวันหยุดอื่น ๆ ในภาคเช้า บางสถานีมีรายการภาพยนตร์การ์ตูนมากเกินไปควรลดจำนวนลงบ้าง เพราะรายการการ์ตูนในช่วงนี้ทำให้เด็กเสียเวลากับการชมมาก สำหรับผู้ปกครองของเด็กก็มีส่วนสำคัญในการสนับสนุนให้เด็กรู้สึกใช้วิจารณญาณในการชมรายการโทรทัศน์ รู้สึกเลือกนำสิ่งที่ดีมาเป็นแบบอย่างในการดำเนินชีวิต และสามารถแยกได้ว่าสิ่งไหนจริง และสิ่งไหนเป็นเพียงเรื่องที่สมมุติขึ้น นอกจากนี้ควรมีการสนับสนุนให้มีการสร้างการ์ตูนไทยเพื่อเด็กไทยโดยเฉพาะ ทั้งนี้เพื่อลดปัญหาความขัดแย้งในด้านเนื้อหาสาระ และยังเป็นประโยชน์ต่อเด็กอีกต่อไป

อภิปรายผล

1. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามของนักเรียนในชั้นการหาข้อมูลพื้นฐาน ทำให้ทราบพฤติกรรมต่อการชมรายการโทรทัศน์ของเด็กดังนี้

1.1 ช่วงเวลาการชมรายการโทรทัศน์ : เด็กทำการบ้านและชมโทรทัศน์ในช่วงเวลาเดียวกัน

เด็กส่วนใหญ่ดูรายการโทรทัศน์ที่บ้าน เพราะปัจจุบันแทบจะกล่าวได้ว่าโทรทัศน์เป็นปัจจัยอันสำคัญอย่างหนึ่งของชีวิต ดังนั้นยุคนี้เด็ก ๆ จึงไม่จำเป็นต้องไปดูโทรทัศน์จากที่อื่นเหมือนยุคก่อน ๆ ขณะที่ดูรายการเด็กจะเลือกดูรายการเองโดยไม่มีใครแนะนำ เด็กส่วนใหญ่ตอบว่าดูโทรทัศน์เมื่อกลับจากโรงเรียน แต่เมื่อถามต่อไปว่านักเรียนทำการบ้านเวลาใด เด็กส่วนใหญ่จะตอบอีกว่าทำการบ้านเมื่อกลับจากโรงเรียนมีเพียงส่วนน้อย ที่ตอบว่าทำการบ้านพร้อมกับการดูโทรทัศน์ จากคำตอบนี้แสดงว่าเด็กส่วนใหญ่ดูโทรทัศน์ และทำการบ้านเมื่อกลับจากโรงเรียน ซึ่งน่าจะเป็นในลักษณะที่ว่า ในขณะที่โทรทัศน์มีรายการที่เด็กสนใจเด็กก็จะดูโทรทัศน์ แต่เมื่อถึงรายการที่เด็กไม่สนใจ เช่นโฆษณาหรือรายการอื่น ๆ เด็กก็จะหันไปทำการบ้าน การที่เด็กทำการบ้านในช่วงเวลาเดียวกันกับการชมรายการโทรทัศน์นี้ จิตใจของเด็กย่อมจดจ่ออยู่กับโทรทัศน์ สม่่าในการทำการบ้านย่อมลดน้อยลง เกี่ยวกับเรื่องนี้จากประสบการณ์ของผู้วิจัยเอง จะพบอยู่เสมอว่าเด็กมักยกเหตุผลการทำบ้านมาอ้างกับผู้ปกครองเพื่อหลีกเลี่ยงการทำงานบ้านอย่างอื่น แต่ในขณะที่เดียวกันเด็กก็จะสนใจแต่รายการโทรทัศน์โดยมิได้สนใจกับการบ้านที่วางอยู่ตรงหน้าเลย ในกรณีนี้ผู้ปกครองอาจแก้ไขได้โดยการให้เด็กแยก

เวลาของการทำการบินออกจากการดูโทรทัศน์ ทั้งนี้เพื่อประโยชน์ต่อการเรียนของเด็กเอง

1.2 การดูการ์ตูนที่เด็กชอบ : เด็กดูการ์ตูนช่อง 9 มากที่สุด

รายการโทรทัศน์ที่เด็กส่วนใหญ่ชอบคือ ภาพยนตร์การ์ตูน ล่าเหตุที่ขบถ การ์ตูน เพราะเด็กเห็นว่าการ์ตูนสนุกกว่ารายการอื่น การ์ตูนที่เด็กดูมากที่สุดคือ การ์ตูนจาก สถานีโทรทัศน์ช่อง 9 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะโดยเฉลี่ยแล้วสถานีโทรทัศน์ช่อง 9 มีรายการ การ์ตูนมากกว่าสถานีอื่น ภาพยนตร์การ์ตูนที่เด็กชอบคือการ์ตูนประเภทอภิธรรมของวิเศษ รองลงมาคือการ์ตูนประเภทตลก และประเภทที่มีการต่อสู้ระหว่างคนดีกับผู้ร้าย

1.3 ความเข้าใจขณะดูการ์ตูน : เด็กส่วนใหญ่ไม่เข้าใจเนื้อหาของการ์ตูน

ขณะที่ดูภาพยนตร์การ์ตูนเด็กส่วนใหญ่ตอบว่า เข้าใจเนื้อหาเพียงบางตอน การที่เด็ก เข้าใจ เรื่องราวไม่ตลอดทั้ง เรื่องนี้อาจส่งผลให้เด็กรับรู้สาระบางอย่างผิดไปได้ จึง ควรเป็นหน้าที่ของผู้ปกครองที่จะต้องคลี่คลายความสงสัยให้กับเด็ก เพราะปลั๊ก ที่สำคัญประการ หนึ่งที่จะสร้าง เด็กให้เป็นผู้มีความคิดและวิจารณญาณในการชมโทรทัศน์ก็คือ คำแนะนำของพ่อแม่ ทั้งนี้เพราะการดูโทรทัศน์เปรียบเหมือนการทำกิจกรรมที่ทุกคนในครอบครัวร่วมกันปฏิบัติ ดังนั้น การที่จะให้เด็กได้รับทั้งความบันเทิงและความรู้พร้อมกันจึง เป็นภาระหน้าที่ของผู้ปกครองหรือ พ่อแม่ ที่จะต้องให้คำแนะนำที่ดีและถูกต้องแก่เด็ก

1.4 ความรู้สึกที่เด็กมีต่อการ์ตูน : เด็กชอบเลียนแบบการ์ตูนที่ชอบ

เด็กส่วนใหญ่คิดว่าภาพยนตร์การ์ตูนมีประโยชน์ ในด้านที่ให้ความสนุกสนาน เพลิดเพลิน และบางเรื่องยังสอดแทรกข้อคิดหรือคำสอนที่ดีต่อเด็กอีกด้วย และเมื่อได้ชม ภาพยนตร์การ์ตูนแล้ว เด็กส่วนใหญ่ชอบที่จะเลียนแบบตัวละครในเรื่องที่เขาชอบ จึงเป็นที่น่า เสียตายเป็นการที่การ์ตูนที่เด็กชอบนั้นเป็นภาพยนตร์การ์ตูนที่ผลิตจากต่างประเทศ (ญี่ปุ่น) ซึ่งโดย พื้นฐานแล้วเขาผลิตขึ้นเพื่อเด็ก ๆ ในประเทศของเขา ดังนั้นบางสิ่งบางอย่างที่เด็กไทยชอบ และนำมาเลียนแบบ สิ่งอาจไม่เหมาะสมกับสภาพของสังคมไทยได้ ในด้านความสัมพันธ์ระหว่าง การ์ตูนกับการเรียนนั้นเด็กส่วนใหญ่คิดว่า ภาพยนตร์การ์ตูนให้ประโยชน์ต่อการเรียน แม้จะเป็น ประโยชน์เพียง เล็กน้อยก็ตาม

1.5 ภาพยนตร์การ์ตูนเรื่องที่เด็กชอบ : โดเรมอนยังคงครองใจเด็ก

ในบรรดาภาพยนตร์การ์ตูนที่ทางสถานีโทรทัศน์นี้ออกมาฉายในช่วงปลาย

ศ 2527 ถึงต้นปี 2528 (พฤศจิกายน 2527 - พฤษภาคม 2528) ภาพยนตร์การ์ตูนเรื่องทีเด็กโปรดปรานมากเป็นอันดับ 1 ได้แก่เรื่อง โดเรมอน เป็นที่น่าสังเกตว่า ภาพยนตร์เรื่องนี้แม้จะฉายติดต่อกันเป็นเวลานานแล้วก็ตาม แต่ยังเป็นที่ยอดนิยมของเด็กอยู่เป็นจำนวนมาก ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะภาพยนตร์เรื่องนี้มีลักษณะที่สะท้อนให้เห็นถึงความต้องการของเด็ก ดังได้กล่าวไว้ในบทที่ 2 สำหรับเรื่องอื่น ๆ ที่นักเรียนลงความเห็นว่ายอดนิยมในระดับรองลงมาคือ นิฉาฮาโตรี ลีซ่า น้อยกายสิทธิ์ หนูน้อยแชนนิเบล ลูแปง ดร. ลัมป์ มูเตคิง และ เณรน้อยเจ้าปัญญา เป็นเรื่องสุดท้ายที่เด็กชอบ จะเห็นว่านอกจากเด็กจะชอบโดเรมอนเป็นลำดับแรกแล้ว เรื่องที่เด็กชอบรองลงมาคือ นิฉาฮาโตรี ซึ่งมีเค้าโครงเรื่องคล้ายกับโดเรมอน คือมีตัวฮาโตรี ซึ่งเป็นนิฉาที่คอยให้ความช่วยเหลือ เคนอิชิโนะในเรื่องต่าง ๆ เหมือนโดเรมอนที่ต้องช่วยโนบิตะอยู่เสมอ สำหรับภาพยนตร์เรื่องสุดท้ายที่เด็กชอบคือ เณรน้อยเจ้าปัญญา เป็นที่น่าสังเกตว่าในบรรดาภาพยนตร์ทั้ง 8 เรื่องที่เด็กชอบนี้ จากการประเมินคุณค่าทางการศึกษาของตัวอย่างประชากรที่เป็นครู นักการศึกษา และผู้เชี่ยวชาญ ๓ ปรากฏว่าประชากรทั้ง 3 กลุ่ม มีความเห็นตรงกันว่า ภาพยนตร์เรื่อง เณรน้อยเจ้าปัญญา ให้คุณค่าทางการศึกษาแก่เด็กมากที่สุด แต่เด็กชอบเรื่องนี้เป็นลำดับสุดท้าย สิ่งอาจสรุปได้ว่างานหรือวรรณกรรมสำหรับเด็กบางอย่างที่ได้รับการพิจารณาตัดสินจากผู้ใหญ่แล้วว่าเป็นวรรณกรรมที่ดีและมีคุณค่าสำหรับเด็ก อาจไม่เป็นที่ยอดนิยมของเด็กมากที่สุดก็ได้ ในกรณีนี้จึงเป็นหน้าที่ของผู้เกี่ยวข้องกับเด็กทุกฝ่ายที่จะต้องร่วมกันแนะนำหรือชี้แจงให้เด็กเข้าใจเกี่ยวกับการเลือกชมรายการที่ดีสำหรับตนเองต่อไป

2. การวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามของครู นักการศึกษา และผู้เชี่ยวชาญ ๓ ปรากฏว่าความคิดเห็นทั่วไป เกี่ยวกับรายการภาพยนตร์การ์ตูน และผลการประเมินคุณค่าทางการศึกษาของภาพยนตร์การ์ตูนทั้ง 8 เรื่อง ประชากรทั้ง 3 กลุ่ม มีความเห็นใกล้เคียงกัน ซึ่งโดยสรุปแล้วตัวอย่างประชากรมีความเห็นดังนี้

2.1 ความคิดเห็นทั่วไปเกี่ยวกับรายการภาพยนตร์การ์ตูน

ก. ความคิดเห็นเกี่ยวกับรายการโทรทัศน์สำหรับเด็ก

ในปัจจุบันสถานีโทรทัศน์ในเขตกรุงเทพมหานครทั้ง 4 สถานี สัตรรายการที่มีเนื้อหาสาระเป็นประโยชน์ต่อพัฒนาการในด้านต่าง ๆ ของเด็กเป็นจำนวนน้อย รายการที่สัตรขึ้นสำหรับเด็กส่วนใหญ่เด็กจะไม่ชอบดู ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะรายการต่าง ๆ นั้น ขาดสิ่งจูงใจสำหรับเด็กจึงไม่เป็นที่สนใจของเด็กเท่าที่ควร ในการสัตรรายการสำหรับเด็กควร

คำนี้ถึงช่วงเวลาของเด็กสนใจดูรายการโทรทัศน์ด้วย จากแบบสอบถามของประชากรทั้ง 3 กลุ่ม คือ ครู นักการศึกษา และผู้เชี่ยวชาญ ๓ เห็นว่าช่วงเวลาที่เหมาะสมกับการชมรายการโทรทัศน์ของเด็กในวันหยุดเสาร์และอาทิตย์ควรเป็นภาคเช้า ซึ่งตรงกับการศึกษาของชาญ สันทรเสียวัย (2522 : 76) ในเรื่องความต้องการของประชาชนเกี่ยวกับรายการโทรทัศน์สำหรับเด็กในกรุงเทพมหานคร ซึ่งปรากฏผลว่าเด็กส่วนใหญ่ต้องการดูโทรทัศน์ในวันหยุดเสาร์ อาทิตย์ ช่วงเวลา 10.00-12.00 นาฬิกา ในการเลือกชมรายการโทรทัศน์ของเด็ก ครูและนักศึกษามีความเห็นตรงกันว่า เด็กควรเลือกชมรายการโทรทัศน์ตามคำแนะนำของผู้ใหญ่ แต่ผู้เชี่ยวชาญ ๓ เห็นว่าควรให้เด็กได้เลือกดูรายการเองบ้างและมีผู้ใหญ่แนะนำการเลือกดูรายการบ้างในบางโอกาส ในเรื่องนี้จากการศึกษาของบารุงลูซ สีหอำไพ และคณะ (2519 : 48) พบว่ามารดาของเด็กจะปล่อยให้เด็กเลือกดูรายการโทรทัศน์เองแต่ยังคงแนะนำให้เด็กเลือกชมรายการที่เหมาะสม เพราะการปล่อยให้เด็กเลือกดูรายการเองโดยผู้ใหญ่ไม่เกี่ยวข้องนั้นนับเป็นอันตรายมาก เพราะเด็กจะมีวิจรรณญาณในการเลือกชมรายการที่ดีมีคุณค่าเหมาะสมกับเด็กเพียงใดไม่มีใครทราบได้ ผู้ใหญ่จึงควรมีบทบาทในการแนะนำเด็กให้รู้จักเลือกชมรายการที่ดี และได้พูดคุยกับเด็กเกี่ยวกับรายการโทรทัศน์บ้าง

ข. ความคิดเห็นเกี่ยวกับรายการภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่น

ในฉบับรายงานของภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่น ประชากรทั้ง 3 กลุ่ม เห็นว่ามีมากเกินไป สำหรับกรณีผู้วิจัยเข้าใจว่าผู้ตอบแบบสอบถาม หมายถึง เฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์ ในช่วงเช้าที่บางสถานีเสนอรายการภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นติดต่อกันถึง 5 เรื่อง ความยาวเรื่องละประมาณ 30 นาที นับว่าทางสถานีใช้เวลากับภาพยนตร์การ์ตูนในช่วงนี้ค่อนข้างมาก นอกจากนี้ตัวอย่างประชากรทั้ง 3 กลุ่ม ยังมีความเห็นตรงกันอีกว่าภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นมีอิทธิพลต่อเด็กไทยในด้านทัศนคติ ความเชื่อ และพฤติกรรมต่างๆของเด็ก อิทธิพลที่เด็กได้รับจากภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นมากที่สุด ครูและนักการศึกษาเห็นว่าเป็นอิทธิพลในด้านการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและลักษณะนิสัย ส่วนผู้เชี่ยวชาญ ๓ เห็นว่าภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นมิได้มีอิทธิพลในด้านการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและลักษณะนิสัยเพียงอย่างเดียวแต่ยังมีอิทธิพลในด้านค่านิยมและความเชื่อด้วย ส่วนเนื้อหาหรือแนวคิดของภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่น ประชากรทั้ง 3 กลุ่ม เห็นว่าส่วนใหญ่อาจก่อให้เกิดผลกระทบที่ไม่ดีต่อเด็กได้ในด้านที่ทำให้เด็กเสียเวลากับการชมภาพยนตร์มากเกินไปจนไม่มีเวลาสำหรับการทำกิจกรรมที่มีคุณค่าอย่างอื่น ตรงกับที่ Willbur Schramm (1964) ได้รวบรวม

ผลงานการวิจัยในเรื่องการใช้เวลาในการดูโทรทัศน์ของเด็ก และพบว่านักเรียนประถมศึกษาใช้เวลาดูโทรทัศน์มากกว่าเด็กมัธยมศึกษา และมีแนวโน้มที่จะนอนดึกเมื่อติดรายการโทรทัศน์

ในการชมรายการภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่น ประชากรทั้ง 3 กลุ่มเห็นว่าสิ่งที่เด็กได้รับมากที่สุดคือความบันเทิง เพราะเนื้อหาของภาพยนตร์หนักไปในแนวตื่นเต้นอันธพินิจ ซึ่งตามความเห็นของประชากรเห็นว่า ภาพยนตร์การ์ตูนสำหรับเด็กควรมีเนื้อหาที่สอดแทรกด้วยคติธรรม ข้อคิดเห็นต่าง ๆ ในทางสร้างสรรค์แก่เด็ก แต่จากการสำรวจความคิดเห็นของเด็กในตอนต้น เด็กส่วนใหญ่ตอบว่าชอบดูการ์ตูนเพราะการ์ตูนสนุกกว่ารายการอื่น ๆ แสดงว่าเด็กชอบรายการที่ให้ความสนุกสนานเพลิดเพลิน ดังนั้นความต้องการของเด็กกับความคิดเห็นของผู้ใหญ่จึงอาจแตกต่างกันไปบ้าง เพราะเด็กตอบแบบล่อภามตามธรรมชาติของความต้องการของเด็ก ส่วนผู้ใหญ่ให้ความเห็นตามหลักการและเหตุผลที่ควรจะเป็น ดังนั้นลักษณะของภาพยนตร์การ์ตูนที่ดีจึงควรมีเนื้อหาที่ให้ความสนุกสนานแต่แทรกไว้ด้วยคติธรรมและข้อคิดเห็นต่าง ๆ ในทางสร้างสรรค์แก่เด็ก

ในกรณีที่เด็กไทยบางคน ชอบเลียนแบบตัวละครในภาพยนตร์การ์ตูนตัวอย่าง ประชากรส่วนใหญ่ เห็นว่าทุกฝ่ายที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเด็กควรร่วมกันแก้ไข เพื่อไม่ให้เด็กปฏิบัติต่อไป มีประชากรเพียงบางส่วนเท่านั้นที่เห็นว่าควรงดรายการภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่น แต่จากการรณรงค์เรื่องภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นและจากความคิดเห็นเพิ่มเติมของตัวอย่างประชากร ในตอนที่ 3 ของแบบสอบถามมีหลายเสียงที่เสนอว่าควรงดรายการภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นในกรณีนี้ ผู้วิจัยเข้าใจว่า ตัวอย่างประชากรเสนอให้งดเฉพาะภาพยนตร์การ์ตูนบางเรื่องที่มีเนื้อหาไม่เหมาะสมกับการรับรู้ของเด็กไทยเท่านั้น ส่วนภาพยนตร์การ์ตูนที่มีเนื้อหาสาระดีมีคุณค่าต่อเด็กก็ควรเสนอต่อไป เพราะยังมีการ์ตูนอีกหลายเรื่องที่มีคุณค่าต่อพัฒนาการในด้านต่าง ๆ ของเด็ก

สำหรับการจัดรายการภาพยนตร์การ์ตูนสำหรับเด็กของสถานีโทรทัศน์ทั้ง 4 สถานีครูและนักการศึกษาเห็นว่า ควรมีการปรับปรุงในเรื่องการเลือกสรรเนื้อหาของภาพยนตร์การ์ตูนก่อนนำมาออกอากาศ และควรลดจำนวนลงบ้าง นอกจากนี้ผู้เชี่ยวชาญ ๆ ยังมีความเห็นนอกเหนือไปอีกว่า ควรมีการปรับปรุงในเรื่องการพากย์อย่าให้ออกนอกบทมากนัก

ความคิดเห็นเกี่ยวกับรายการภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่น ประชากรครูได้ให้ความเห็นไว้ว่าควรเปลี่ยนค่านิยมของเด็กให้หันไปชมรายการที่มีประโยชน์แบบอื่น เช่น การเพิ่มรายการที่ดี

มีคุณค่า และน่าสนใจสำหรับเด็ก เพื่อเป็นการเบี่ยงเบนความสนใจของเด็กออกจากรายการภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่น ส่วนนักการศึกษาเห็นว่าภาพยนตร์การ์ตูนบางเรื่องให้ความรู้พื้นฐานทางการศึกษาแก่เด็ก แต่อย่างไรก็ตามผู้ผลิตรายการสำหรับเด็กก็ควรเพิ่มรายการที่ดีมีคุณค่า และน่าสนใจสำหรับเด็ก ทั้งนี้เพื่อเป็นการเบี่ยงเบนความสนใจของเด็กออกจากรายการภาพยนตร์การ์ตูน และสำหรับผู้เชี่ยวชาญ ฯ เห็นว่าภาพยนตร์การ์ตูนหลายเรื่องมีเนื้อหาที่ประกอบด้วยคุณค่า แต่ก็ทำให้เด็กเสียการเรียน ดังนั้นจึงควรมีการผลิตรายการสำหรับเด็กที่ดีและน่าสนใจ แทนภาพยนตร์การ์ตูน

2.2 ความคิดเห็นในด้านการประเมินคุณค่าทางการศึกษาของภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่น

การประเมินคุณค่าจากความคิดเห็นของครู นักการศึกษา และผู้เชี่ยวชาญ ฯ พบว่า เมื่อแยกดูองค์ประกอบในแต่ละด้านของภาพยนตร์ทั้ง 8 เรื่อง ปรากฏว่าประชากรทั้ง 3 กลุ่ม มีความเห็นตรงกันว่า ภาพยนตร์เรื่อง เณรน้อยเจ้าปัญญา มีคุณค่าในองค์ประกอบเกือบทุกด้านสูงกว่าภาพยนตร์เรื่องอื่น ส่วนภาพยนตร์เรื่อง ดร. สัมภ์ ลูแปง และมุเตคิง มีคุณค่าในองค์ประกอบด้านต่าง ๆ น้อยมาก และเมื่อสรุปรวมคุณค่าในองค์ประกอบทุกด้านแล้ว ประชากรทั้ง 3 กลุ่มมีความเห็นตรงกันว่า ภาพยนตร์เรื่อง เณรน้อยเจ้าปัญญา ให้คุณค่าทางการศึกษาแก่เด็กดีมาก ส่วนเรื่อง ดร. สัมภ์ ลูแปง และมุเตคิง ให้คุณค่าทางการศึกษาแก่เด็กน้อยมาก นอกจากนี้การสกัดลำดับคุณค่าของภาพยนตร์ทั้ง 8 เรื่องตามความเห็นของประชากรแต่ละกลุ่ม ปรากฏว่าภาพยนตร์ 5 เรื่องแรกของทุกกลุ่มได้แก่ เณรน้อยเจ้าปัญญา โดเรมอน นินจาฮาโตริ หนูน้อยแซนนิเบล และสี่สาวน้อยกายสิทธิ์ ส่วน 3 เรื่องสุดท้ายได้แก่ มุเตคิง ดร. สัมภ์ และลูแปง สำหรับภาพยนตร์ 3 เรื่องสุดท้ายนี้ ประชากรทั้ง 3 กลุ่มได้ให้ข้อคิดเห็นเพิ่มเติมไว้ในตอนที่ 3 ของแบบสอบถามไว้ว่าเป็นภาพยนตร์ที่มีเนื้อหาสาระไม่เหมาะสมกับการรับรู้ของเด็กอย่างมาก เพราะเนื้อหาส่วนใหญ่เป็นเรื่องไร้สาระขาดแนวคิดที่ดี เนื้อเรื่องและโครงเรื่องไม่เหมาะสมสำหรับเด็ก นอกจากนี้ยังมีเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องขู่สาว ไม่สมควรนำภาพยนตร์ทั้ง 3 เรื่องนี้มาฉาย

โดยสรุปแล้ว ครู นักการศึกษา และผู้เชี่ยวชาญ ฯ ให้ความเห็นในเรื่องคุณค่าทางการศึกษาของภาพยนตร์ทั้ง 8 เรื่องไว้ดังนี้

ครู และนักการศึกษา มีความเห็นตรงกันว่า

- 1) ภาพยนตร์เรื่อง เณรน้อยเจ้าปัญญา ให้คุณค่าทางการศึกษาแก่เด็กปานกลาง
- 2) ภาพยนตร์เรื่อง โตเรมอน สี่สีสาวน้อยกายสิทธิ์ หมูน้อยแสนนิเบล และ นินจาฮาโตริ ให้คุณค่าทางการศึกษาแก่เด็กน้อย
- 3) ภาพยนตร์เรื่อง มูเตคง ดร. สัมภ์ และลูแปง ให้คุณค่าทางการศึกษาแก่เด็กน้อยมาก และไม่สมควรคัดเป็นภาพยนตร์การ์ตูนสำหรับเด็กต่อไป

ผู้เชี่ยวชาญ ๓ มีความเห็นว่า

- 1) ภาพยนตร์เรื่อง เณรน้อยเจ้าปัญญา ให้คุณค่าทางการศึกษาแก่เด็กดีมาก
- 2) ภาพยนตร์เรื่อง นินจาฮาโตริ โตเรมอน และหมูน้อยแสนนิเบล ให้คุณค่าทางการศึกษาแก่เด็กปานกลาง
- 3) ภาพยนตร์เรื่อง สี่สีสาวน้อยกายสิทธิ์ และมูเตคง ให้คุณค่าทางการศึกษาแก่เด็กน้อย
- 4) ภาพยนตร์เรื่อง ดร. สัมภ์ และลูแปง ให้คุณค่าทางการศึกษาแก่เด็กน้อยมาก และไม่สมควรคัดเป็นภาพยนตร์การ์ตูนสำหรับเด็กต่อไป

เมื่อเปรียบเทียบคุณค่าทางการศึกษาของภาพยนตร์การ์ตูนผู้ไปทั้ง 8 เรื่องตามความคิดเห็นของครู นักการศึกษา และผู้เชี่ยวชาญ ๓ จะเห็นว่ากลุ่มผู้เชี่ยวชาญ ๓ มองภาพยนตร์การ์ตูนที่นำมาศึกษานี้ในแง่ดีมากกว่ากลุ่มครู และกลุ่มนักการศึกษา โดยจะเห็นได้จากคุณค่าที่ประเมินไว้ดังนี้

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 53 คุณค่าทางการศึกษาของภาพยนตร์การ์ตูนที่ประเมินตามความคิดเห็นของ
 ประชากรครู นักการศึกษา และผู้เชี่ยวชาญ ฯ

ชื่อภาพยนตร์	คุณค่าที่ประเมินได้จากความคิดเห็นของ		
	ครู	นักการศึกษา	ผู้เชี่ยวชาญ ฯ
เนรน้อยเจ้าปัญญา	ร้อยละ 47.84	ร้อยละ 52.99	ร้อยละ 80.38
โตเรมอน	ร้อยละ 34.97	ร้อยละ 36.44	ร้อยละ 59.23
สี่สี่สาวน้อยกายสิทธิ์	ร้อยละ 29.67	ร้อยละ 28.36	ร้อยละ 57.31
หนูน้อยแสนนิเบล	ร้อยละ 26.56	ร้อยละ 26.73	ร้อยละ 41.92
ฉินจาฮาโตริ	ร้อยละ 22.05	ร้อยละ 24.37	ร้อยละ 22.31
มูเตคิง	ร้อยละ 18.67	ร้อยละ 19.41	ร้อยละ 20.00
ดร. ลัลลัมปี	ร้อยละ 17.66	ร้อยละ 16.43	ร้อยละ 18.46
ลูแปง	ร้อยละ 14.86	ร้อยละ 12.10	ร้อยละ 14.62

การที่กลุ่มผู้เชี่ยวชาญ ฯ มองภาพยตร์ทั้ง 8 เรื่องนี้ในแง่ดี มากกว่ากลุ่มครูและ
 กลุ่มนักศึกษานี้ เมื่อพิจารณาตามเหตุผลอาจมีสาเหตุมาจากสิ่งต่อไปนี้

ก. ผู้เชี่ยวชาญ ฯ เป็นกลุ่มผู้ผลิตรายการสำหรับเด็ก ความคุ้นเคยกับรายการ
 ภาพยนตร์การ์ตูนที่นำมาศึกษาย่อมมีมากกว่ากลุ่มครู และกลุ่มนักการศึกษา จากความคุ้นเคยนี้
 ทำให้ผู้เชี่ยวชาญ ฯ ทราบถึงรายละเอียดของเรื่องมากกว่าประชากรกลุ่มอื่น ดังจะเห็นได้
 จากที่ผู้ตอบแบบสอบถามท่านหนึ่งได้เสนอไว้ในแบบสอบถามตอนที่ 3 ว่า การมองคุณค่าของ
 ภาพยนตร์การ์ตูนนั้น จำเป็นต้องดูการ์ตูนเป็นเวลาติดต่อกันนาน ๆ หรือดูอยู่เป็นประจำจน
 ทราบถึงเค้าโครงเรื่องและแนวคิดของเรื่อง จึงจะเข้าใจและเห็นคุณค่าของภาพยนตร์ แต่ถ้า
 ดูกันผิน ๆ เพียงครั้งสองครั้ง จะไม่สามารถตอบได้เลยว่าภาพยนตร์เรื่องนั้นมีคุณค่าหรือไม่
 ในกรณีนี้บางคนที่ไม่ได้ดูภาพยนตร์การ์ตูนเป็นประจำและได้ชมภาพยนตร์เพียงบางครั้งจึงเข้าใจ
 ว่าภาพยนตร์การ์ตูนเรื่องนั้น ๆ ไม่มีคุณค่าสำหรับเด็กหรือมีคุณค่าเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ในกรณี
 ของผู้เชี่ยวชาญ ฯ กับครูและนักศึกษาก็เช่นกัน ผู้เชี่ยวชาญ ฯ มีโอกาสได้ชมภาพยนตร์
 การ์ตูนมากกว่าครูและนักการศึกษา คุณค่าของภาพยนตร์ที่ประเมินจากความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ
 ฯ จึงมีค่ามากกว่ากลุ่มครูและกลุ่มนักการศึกษา

ข. ก่อนตอบแบบสอบถามผู้เชี่ยวชาญ ฯ ได้ ยืมเทปโทรทัศน์ภาพยนตร์การ์ตูนทั้ง 8 เรื่อง ที่ผู้วิจัยนำไปให้ จึงมีโอกาสได้เห็นแนวคิดหรือทราบรายละเอียดของเรื่องได้มากขึ้น ในขณะที่กลุ่มครู และกลุ่มนักการศึกษาไม่มีโอกาสได้ดูเทปโทรทัศน์ภาพยนตร์ที่นำมาศึกษา ในการตอบแบบสอบถามก็อาศัยประสบการณ์ที่เคยชมมาก่อนหน้าเป็นเหตุผลในการตอบ จึงอาจเป็นการมองเพียงผิวเผิน คุณค่าที่ได้จากการประเมินความคิดเห็นของครู และนักการศึกษา จึงน้อยกว่ากลุ่มผู้เชี่ยวชาญ ฯ

ค. จำนวนประชากรของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ ฯ มีน้อยกว่ากลุ่มครู และกลุ่มนักการศึกษา คือ ตัวอย่างประชากรของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ มี 5 คน ส่วนตัวอย่างประชากรที่เป็นครูและนักการศึกษา มี 193 คน และ 53 คน ตามลำดับ ดังนั้นผลเฉลี่ยของคุณค่าของภาพยนตร์การ์ตูนที่ประเมินได้จากความคิดเห็นของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ จึงมีโอกาสสูงกว่าผลเฉลี่ยของคุณค่าที่ได้จากความคิดเห็นของกลุ่มครูและกลุ่มนักการศึกษา

ข้อเสนอแนะ

เป็นที่ทราบกันดีอยู่แล้วว่าโทรทัศน์เป็นสื่อมวลชนที่มีอิทธิพล สามารถเข้าถึงผู้ชมจำนวนมากได้อย่างรวดเร็วและทั่วถึง รายการโทรทัศน์จึงเปรียบเสมือนมีดสองคมที่ทั้งให้คุณและโทษ ขึ้นอยู่กับวิจระญาณของผู้ชม รายการโทรทัศน์ที่ดีสำหรับเด็ก เป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยให้เยาวชนมีพัฒนาการที่ดี และเจริญเติบโตไปอย่างมีประสิทธิภาพเพื่อเป็นกำลังที่สำคัญของชาติต่อไป ดังนั้นจึงใคร่เสนอแนะต่อผู้ที่เกี่ยวข้องกับเด็กและหน่วยงานต่าง ๆ ที่ผลิตรายการโทรทัศน์สำหรับเด็ก เพื่อให้รายการโทรทัศน์เป็นสื่อที่มีคุณค่าอย่างยั่งยืนสำหรับเด็กต่อไป

1. ข้อเสนอแนะสำหรับหน่วยงานที่ผลิตรายการโทรทัศน์สำหรับเด็ก

1.1 สัณนิทัศน์โทรทัศน์ควรจัดสรรเวลาออกอากาศของรายการโทรทัศน์ให้ได้สัดส่วน และมีปริมาณเพียงพอต่อความต้องการของผู้ชม และในการผลิตรายการควรคำนึงถึงประโยชน์ของผู้ชมให้มาก โดยยกระดับมาตรฐานการผลิตรายการให้มีคุณภาพ ประกอบด้วยความรู้และความบันเทิง

1.2 การคัดเลือกรายการโทรทัศน์สำหรับเด็ก เช่นภาพยนตร์ การ์ตูน หรืออื่น ๆ ก่อนนำมาออกอากาศควรพิจารณาคัดเลือกเฉพาะรายการที่เหมาะสมกับเยาวชนไทย โดยเฉพาะรายการภาพยนตร์การ์ตูน ผู้จัดควรพิจารณาเนื้อหาของภาพยนตร์ทุกตอน เพราะบางตอนของ

ภาพยนตร์อาจมีส่วนที่ไม่เหมาะสมกับการรับรู้ของเด็กไทย

1.3 จากผลการวิจัยปรากฏว่า เด็กชอบการ์ตูนเพราะเห็นว่าการ์ตูนสนุกกว่ารายการอื่น ๆ นอกจากนี้การ์ตูนที่เด็กชอบยังเป็นการ์ตูนประเภทตลกตลก อภินิหาร เด็กจะไม่คำนึงถึงเนื้อหาสาระของเรื่องเท่าใดนัก ส่วนตัวอย่างประชากรครู นักการศึกษา และผู้เชี่ยวชาญ มีความเห็นตรงกันว่ารายการที่เหมาะสมสำหรับเด็กควรประกอบด้วยเนื้อหาสาระ ข้อคิดหรือคุณธรรม คำสอนต่าง ๆ ดังนั้นรายการโทรทัศน์ที่เหมาะสมสำหรับเด็ก จึงควรเป็นรายการประเภทที่ให้ถึงความตลกตลกสนุกสนานตามที่เด็กต้องการและเนื้อหาสาระที่สอดแทรกด้วยคุณธรรมคำสอนสำหรับเด็ก ซึ่งนับได้ว่าเป็นรายการที่ให้ความบันเทิงได้ทั้งผู้ชมที่เป็น เด็กและผู้ใหญ่

1.4 จากเหตุผลหลายประการ อาจกล่าวได้ว่า เด็กกับการ์ตูนเป็นของคู่กัน เราไม่อาจแยกเด็กออกจากการ์ตูนได้ ดังนั้นจึงน่าจะมีการสนับสนุนการสร้างภาพยนตร์การ์ตูนสำหรับเด็กไทยโดยเฉพาะ เพราะอย่างน้อยประเทศไทยก็ได้ผลิตการ์ตูนบ้างแล้ว เช่น ล้อล้อ หรือการ์ตูนชุดสั้น ๆ ที่สร้างโดยทีมงานของ อัย ราชวัตร และกำลังเล่นอยู่ทางสถานีโทรทัศน์ช่อง 7 นับเป็นผลงานสร้างสรรค์ที่ควรสนับสนุนอย่างยิ่ง หวังว่าในอนาคตการ์ตูนของไทยจะค่อย ๆ เจริญรุดหน้าเคียงบ่าเคียงไหล่นานาชาติ

2. ข้อเสนอแนะสำหรับครู

2.1 ครูควรคำนึงเสมอว่า การแนะนำแนวทางให้นักเรียนรู้จักเลือกดูรายการที่ดีมีประโยชน์เป็นหน้าที่อันสำคัญประการหนึ่งของครูที่นอกเหนือจากการอบรมสั่งสอน เพราะการที่ครูได้พูดคุยกับนักเรียนในเรื่องของเนื้อหาสาระของรายการจะเป็นการช่วยให้เด็กเข้าใจเนื้อหาสาระได้ถูกต้องยิ่งขึ้น

2.2 ในกรณีที่เด็กสนใจรายการโทรทัศน์มากเกินไป จนเกิดผลกระทบต่อการเรียน ครู ควรอธิบายให้เด็กเข้าใจและรู้จักแบ่งเวลาให้ถูกต้องว่า เวลาใดควรดูโทรทัศน์และเวลาใดควรทำงานบ้าน หรือทำการบ้าน นอกจากนี้ควรแนะนำให้เด็กรู้จักเลือกเอาแนวคิดที่ดีจากภาพยนตร์การ์ตูนมาใช้ในชีวิตประจำวัน

2.3 ครูควรนำการ์ตูนจากโทรทัศน์ไปใช้ให้เป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอน เพราะเด็กส่วนใหญ่สนใจการ์ตูนเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว ถ้าครูรู้จักนำเอาการ์ตูนจากโทรทัศน์มาเกี่ยวข้องกับบทเรียน จะทำให้เด็กสนใจการเรียนมากขึ้น

3. ข้อเสนอแนะสำหรับผู้ปกครอง หรือบุคคลในครอบครัว

3.1 ทุกคนในครอบครัวควรเปิดโอกาสให้เด็กได้เลือกดูรายการที่เขาสนใจ

พร้อมกันนี้ควรแนะนำให้เด็กรู้จักเลือกชมรายการที่ดีมีคุณค่าประกอบไปด้วย

3.2 ในกรณีที่เด็กเกิดความเข้าใจบางอย่างไม่ถูกต้อง หรือมีการเลียนแบบตัวละครในภาพยนตร์ในลักษณะที่อาจเป็นอันตรายต่อเด็ก ผู้ปกครองควรชี้แจงให้เด็กเข้าใจถึงประโยชน์และโทษของการปฏิบัติเช่นนั้น

3.3 ผู้ปกครองควรดูแลให้เด็กดูรายการโทรทัศน์ในเวลาที่มีพ่อแม่ใช้เวลาว่างไปกับงานทำให้กระทบกระเทือนต่อเวลาพักผ่อนของเด็ก

4. ข้อเสนอแนะสำหรับผู้วิจัยต่อไป

การวิจัยครั้งนี้เป็นการประเมินคุณค่าของภาพยนตร์การ์ตูน โดยพิจารณาเฉพาะคุณค่าทางการศึกษา ดังนั้นในการศึกษาวิจัยครั้งต่อไปจึงควรมีการศึกษาถึงรายละเอียดในด้านอื่น ๆ อีกเช่น

4.1 อิทธิพลของรายการภาพยนตร์การ์ตูนที่ป้อนต่อเด็กไทย โดยศึกษาจากความคิดเห็นตัวอย่างประชากรหลาย ๆ กลุ่ม เช่นผู้ที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาในระดับต่าง ๆ ประชาชนทั่วไป หรือบุคคลอื่น ๆ ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเด็ก แต่ควรให้ประชากรของแต่ละกลุ่มมีขนาดใกล้เคียงกัน เพื่อสะดวกต่อการเปรียบเทียบความคิดเห็นของประชากร

4.2 การวิเคราะห์เนื้อหาของภาพยนตร์การ์ตูนที่ป้อนที่ได้รับความนิยมจากเด็กไทย ได้แก่การนำภาพยนตร์การ์ตูนเรื่องที่ได้รับการนิยมนิยมจากเด็กส่วนใหญ่ มาวิเคราะห์ว่าเนื้อหาของภาพยนตร์ส่วนใหญ่เป็นไปในแนวใด

4.3 การวิเคราะห์คุณค่าทางจริยธรรม ของภาพยนตร์การ์ตูนที่ฉายทางโทรทัศน์ โดยการนำภาพยนตร์การ์ตูนที่ฉายทางโทรทัศน์ มาศึกษาว่าเนื้อหาของภาพยนตร์เรื่องนั้น ๆ มีคุณค่าในด้านที่ส่งเสริมให้เด็กเกิดคุณธรรมในจิตใจมากน้อยเพียงใด

4.4 การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยศึกษาคุณค่าของภาพยนตร์การ์ตูนจากความคิดเห็นของผู้ใหญ่ การเก็บข้อมูลจึงมีปัญหามาก เพราะประชากรส่วนใหญ่ไม่ได้ดูการ์ตูนเป็นประจำ จึงไม่อาจตอบแบบสอบถามได้ ผู้วิจัยจึงแก้ปัญหาโดยเก็บข้อมูลจากประชากร นอกเหนือจากที่สุ่มตัวอย่างไว้ 10% ดังนั้นในการวิจัยเกี่ยวกับการ์ตูนครั้งต่อไป หากศึกษาจากความคิดเห็นของเด็ก จะได้ข้อมูลที่สมบูรณ์มากยิ่งขึ้น เพราะเด็กเป็นกลุ่มเป้าหมายที่ใกล้ชิดกับภาพยนตร์การ์ตูนมากกว่าผู้ใหญ่